

Szabályzat

Az óbudai panelház szabvány méretű szobáját ellepik a különféle szúró- és vágóeszközök. Falakon, asztalokon, polcokon, egy orvosi műszerek számára készült fehér, üveges vitrinben: száz és száz bicska, kés, tőr, pontos rendben, gondosan karbantartva. Másfél arasznyi szicíliai görbe maffioso-késtől az alattomos, rugós pengéjű strici-bicskáig, műremek finn töröktől valódi alföldi bugylibicskáig, méregdrága svájci „all-purpose”, huszonnégy részes csodától a somogyi betyárkésig: valóságos múzeum ez, minden darabja érték, s mindhez fűződik valami történet – néha nem is éppen szelíd vagy derűs történet.

A késes vitrin mellett szuperszonikus vadászrepülő szkafander; sisakja egy nyolcszáz éves, barnára érett koponyát foglal magába. A látogatót meghökkentő látványok azonban ezzel még nem érnek véget: a szkafander fölött a falon olajbányász védősisak, katonai tányérsapka, munkásőr sapka. És ezekhez is történetek fűződnek – mi több: verseskötetek.

Takács István: A költő és a zsaruk. Ifjúsági Magazin, 1984. januári különszám. p. 37.